

ZUHAL DEMIR

STAATSSECRETARIS

Armoedebestrijding, Gelijke Kansen, Personen met een Beperking,
Grootstedenbeleid en Wetenschapsbeleid

Zuhal Demir is al lang geen nobele onbekende meer. Maar nobel is ze wel altijd gebleven. We ontmoeten haar in Thor Park, een van de meest bruisende plekken in Genk. De stad waar Zuhal geboren en getogen is. Als staatssecretaris voor Armoedebestrijding, Gelijke Kansen, Personen met een Beperking, Grootstedenbeleid en Wetenschapsbeleid zet zij zich in voor de zwaksten in onze maatschappij. “Ik heb altijd een groot rechtvaardigheidsgevoel gehad. Al had ik nooit gedacht dat ik daarmee in de politiek zou terechtkomen.”

“KMO’s zijn de ruggengraat van Vlaanderen”

© Els Verbakel

25

“Mijn papa werkte hier, in de mijnen onder Thor Park”, steekt Zuhail van wal. “We zijn een rasechte mijnwerkersfamilie. Politiek heb ik dus niet mee van thuis gekregen. Maar mijn ambitie wel. Elke keer als papa van een shift terugkwam zei hij tegen ons: “Kijk hoe zwart ik ben van het stof. Maar we zijn hier in Vlaanderen, in België. Een land met zoveel mogelijkheden. Grijp je kans dus en zorg voor een mooie toekomst.”

Een carrière als zelfstandig advocaat

“En die kansen heb ik dan ook gretig gegrepen. Ik ging na mijn middelbaar rechten studeren in Leuven. Omdat ik, op lange termijn, iets wilde betekenen voor de maatschappij. Daarna kwam ik terecht in Antwerpen, waar ik bij CMS De Backer als advocaat aan de slag ging. Ik was en voelde me als advocaat een

kleine zelfstandige. Dossiers binnenhalen, factureren, lange dagen kloppen... Om dan op het einde van het jaar te zien hoeveel je aan de belastingen moest geven. Dat was altijd even slikken.”

Het is daar dat Zuhail in contact kwam met Jan Jambon. “Elke keer als ik hem tegenkwam, begon ik: “Jan, doe eens iets aan die belastingen voor zelfstandigen. We werken ons te pletter, betalen zoveel en krijgen er amper iets voor terug. Er is geen moederschapsverlof voor vrouwen, of werkloosheidsuitkering waarop je kan terugvallen als het moeilijk gaat, niets.” Ik heb geen probleem met het betalen van belastingen, verre van. Maar het is toch maar normaal dat er iets tegenover staat? Dus kreeg Jan dat elke keer weer te horen (*lacht*).”

De politiek lonkt

“Tot hij in 2009 vroeg of ik wou deelnemen aan de verkiezingen. Omdat ik de problemen zo goed wist te benoemen, vond hij dat ik dat misschien maar in het parlement moest doen. Maar dat zag ik niet zitten.

Ik was een zelfstandige die geen tijd had voor politiek. Dus kwam er niet meteen veel van in huis. Tot Jan me belde toen in 2010 de regering was gevallen. Ik wist meteen hoe laat het was. Ik was nog niet overtuigd, maar besloot om toch eens samen te zitten met hem en Bart (De Wever n.v.d.r.). Die wezen me erop dat er geen verandering komt door mensen die aan de zijlijn blijven staan. Dat gaf de doorslag.”

“Na de verkiezingen werd ik volksvertegenwoordiger, een mandaat dat ik in het begin nog combineerde met mijn job. Ik was vooral bezig met sociale zaken en thema's waar ik als advocaat arbeidsrecht ook mee bezig was. Het is fijn om te zien dat ik toen mee de eerste stappen heb kunnen zetten in de goede richting. De loonkost is gedaald, het kindergeld is hervormd, de moederschapsuitkering voor zelfstandige moeders werd versoepeld. En dat moeten we verder uitbreiden. Want we zijn er nog niet.”

“Maar het waren tenminste al concrete stappen. Die nodig waren, want ondernemers hadden het in die periode (2013-2014 n.v.d.r.) economisch moeilijk. Terwijl KMO's net de ruggengraat van de economie in Vlaanderen zijn. Natuurlijk moet je een aantrekkelijk klimaat creëren voor grote industrieën. Maar als het hoofdkantoor in het buitenland beslist om een filiaal te sluiten, dan valt daar weinig tegen in te brengen. Kijk maar naar Ford Genk. KMO's zijn daarentegen verbonden met het sociaal weefsel van ons land en daarin investeren is duurzaam. We moeten hen dan ook koesteren en voor hen zorgen.”

Armoede oplossen: een nobel maar moeilijk doel

“Ik zat zowel in 2010 als 2014 in het parlement als volksvertegenwoordiger. Dat deed ik ontzettend graag. Maar toen was er in 2017 opnieuw een telefoontje. Met de vraag of ik staatssecretaris wou

worden. Ik was helemaal overdonderd. Ik? Staatssecretaris? Dat is een zware verantwoordelijkheid, maar wel een heel nobel mandaat dat ik dankbaar

“ER KOMT GEEN VERANDERING DOOR MENSEN DIE AAN DE ZIJLIJN BLIJVEN STAAN”

aanvaardde.”

“Zelf vind ik zeker armoede een heel moeilijk thema. Volgens mij is de beste garantie tegen armoede werk. Deze regering wil er daarom alles aan doen om mensen klaar te stomen voor de arbeidsmarkt. Via extra opleidingen, taallessen, noem maar op. Een werkgever klaagt dat hij moeilijk goede arbeidskrachten vindt, terwijl er zoveel werkzoekenden zijn. Daarop moeten we inzetten.”

Het lijkt Zuhair een goede oplossing om de werkloosheidsuitkering degressief te maken. “Je uitkering daalt dan stilaan, waardoor je getriggerd bent om stappen te ondernemen”, verduidelijkt ze. “Hoe dan ook, in de volgende legislatuur wil ik een modern werkloosheidssysteem zien tot stand komen. We zijn het enige land in Europa met een werkloosheidsuitkering dat onbeperkt is in de tijd. Dat zijn middeleeuwse toestanden. Natuurlijk moet er solidariteit zijn, zeker voor de kwetsbaren in onze samenleving. Maar we moeten mee evolueren.”

De voeten op de grond

“Ook al is het niet altijd gemakkelijk, ik doe mijn job heel graag. Vooral het feit dat je dingen op relatief korte tijd kunt verwezenlijken. Ik ben dankbaar dat dit mandaat mij is toegekend. Al ben ik me ervan bewust dat dit maar tijdelijk is. En anders is mijn papa er om mijn voeten op

ZUHAL DEMIR

38 jaar x Staatssecretaris voor Armoedebestrijding, Gelijke Kansen, Personen met een Bepmerking, Grootstedenbeleid en Wetenschapsbeleid x Geboren en getogen in Genk Studeerde rechten x Eén dochter, Rozanne

de grond te houden. Elke week vraagt hij me: “Wat heb je deze week gedaan voor de mensen?” Dan moet ik soms wel zeggen dat niet alles zó snel gaat (*lacht*).”

“Het toont wat voor een man mijn papa is. Iemand met de voeten op de grond, die vooruit wilt gaan. Die altijd aan de toekomst

denkt. Die zijn eigen leven opgaf om hier een nieuwe toekomst op te bouwen. Om ons alle kansen te geven. Eigenlijk is papa ook een ondernemer, op zijn eigen manier. Een ondernemende mens die naar hier is gekomen om de toekomst te veranderen. Dat heb ik ongetwijfeld met hem gemeen.”

TROOSTPRAAT IN'T KWADRAAT

“Mijn mama is altijd heel belangrijk geweest voor mij. Toen zij een herseninfarct kreeg, ben ik terug naar Genk verhuisd. Al had ze het moeilijker met praten en wandelen, haar aanwezigheid was voor ons het belangrijkste. Ik ben dankbaar dat ze mijn zwangerschap en bevalling nog heeft meegemaakt. Toen ze gestorven was en ik om half zes 's ochtends naar mijn ouderlijk huis ging, zat het daar al stampvol. Heel veel vrienden kwamen meteen hun medeleven betuigen, dat was hartverwarmend.”

verhaal x ondernemer